

HISTÒRIA DE VILANOVA DEL CAMÍ

La història de Vilanova és recent, ja que la unificació dels dos nuclis de població que van originar la Vilanova actual no es va produir fins al 1830. Així, quan parlem dels inicis del municipi hem de parlar de dos conjunts de població diferents: un, el de la Quadra de Vilanova, que jurisdiccionalment pertanyia als Montbui, i l'altre, el de Vilanova del Camí, que era dels Claramunt. Les primeres cases es van construir al costat d'un casal fortificat que actuava de torre d'avançada del castell de Claramunt, punt de mira sobre Igualada, vila amb condomini reial que representava un enemic dels interessos feudals.

Aquest castell o casa fortificada és citada documentalment l'any 1206, tot i que la primera vegada que trobem esmentat el nom de Vilanova del Camí és en un document del segle XIV (1324). En aquest mateix segle coneixem l'existència d'una comunitat jueva i tenim les primeres referències de l'església de Sant Hilari.

A partir del segle XVIII, passades les penúries de la guerra i les epidèmies dels segles posteriors, la població de Vilanova del Camí va iniciar un creixement. La nostra economia, que sempre havia estat basada en l'agricultura, es va veure diversificada amb la construcció de molins.

Durant el segle XVIII, Vilanova del Camí obté dues independències: la primera, la jurisdiccional, l'any 1727, quan el duc de Medinaceli li atorga la segregació de La Pobla de Claramunt i es crea un municipi independent; l'altra, l'eclesiàstica, l'any 1779, quan l'església de Sant Hilari passa a ser parroquial i deixa de ser sufragània de La Pobla.

La crisi industrial igualadina -la indústria va ser una altra de les bases econòmiques de Vilanova- va influir en la davallada demogràfica que va situar la població de Vilanova, a principis del segle XIX, a la ratlla dels 450 habitants. Aquesta evolució demogràfica manifesta una vegada més la dependència del municipi vers les indústries igualadines. Aquesta tendència es començarà a trencar a finals de segle amb l'arribada del tren, que comportarà la instal·lació de guixeres i bòbiles vora el ferrocarril.

L'evolució del segle XX anirà també a remolc d'Igualada. Les necessitats de la nova indústria del gènere de punt van comportar una forta immigració que els anys 60 i 70 va trobar en els terrenys de Vilanova un sòl barat per fer els seus habitatges. El 1950 hi trobem 656 habitants, mentre que el 1998 la població sobrepassa els 10.000. La població ha experimentat doncs un creixement espectacular, i això va comportar en un principi el desenvolupament de nous barris que la majoria de vegades estaven mancats de la més mínima infraestructura.

Amb l'arribada de l'estat de dret, des de l'Ajuntament s'emprenen les mesures pertinents per tal que el municipi deixi de ser un barri dormitori d'Igualada i passi a tenir una personalitat pròpia, dotant Vilanova de tots els serveis necessaris, des de la construcció de clavegueram i places públiques a l'edificació del mercat cobert, la biblioteca, l'ambulatori, l'edifici d'entitats, el poliesportiu i les piscines de Can Titó, etc.